

Arrest

nr. 189 424 van 5 juli 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 2 juli 2017 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 juni 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 juli 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juli 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van A. MOSKOFIDIS die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 juni 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“Bevel om het grondgebied te verlaten
Aan Mevrouw, die verklaart te heten(1):
naam: U.*

voornaam: G.

geboortedatum: 12.04.1996

geboorteplaats: Ohrid

nationaliteit: Macedonië (Voorm. Joegoslavische Rep.)

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

2° de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder geldige inreisstempel.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerdere bevel om het grondgebied te verlaten dat haar werd kennisgegeven op 27.04.2017(bijlage 13).

Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na meerdere afgewezen verblijfsaanvragen, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zalaanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om devolgende redenen:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Betrokkene kwam op 26.010.2010, te samen met haar ouders U. E., U. F. en broer U. A. de Schengenzone binnen. Betrokkene volgde als minderjarige de procedures van haar ouders.

Op 30.06.2010 diende betrokkenes ouders een eerste asielaanvraag in. Deze aanvraag werd geweigerd door het CGVS op 26.11.2010. Na een schorsend beroep werd hun asielaanvraag definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV op 22.02.2011. Betrokkenes ouders ontvingen vervolgens op 23.10.2014 per aangetekend schrijven een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 21.10.2014) geldig 30 dagen. Op 16.02.2015 diende betrokkene (die ondertussen meerderjarig was) zelf een asielaanvraag in. Deze aanvraag werd op 12.03.2015 niet inoverweging genomen door het CGVS.

Betrokkene ontving vervolgens op 19.03.2015 per aangetekend schrijven een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 18.03.2015) geldig 15 dagen. Na een schorsend beroep werd betrokkenes asielaanvraag definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV op 06.07.2015. Betrokkenes bevel om het grondgebied te verlaten werd verlengd tot 19.07.2015.

Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkenes moeder heeft op 18.12.2010 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980. Deze werd ongegrond verklaard op 20.08.2013. Deze beslissing is op 30.08.2013 aan betrokkenes moeder betekend.

Op 21.12.2015 diende betrokkene voor een medische regularisatieaanvraag in. Ook deze 9ter aanvraag werd op 03.04.2017 ongegrond verklaard. Deze beslissing is op 27.04.2017 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 30 dagen (bijlage 13).

De beroepen tegen beide ongegrondheidsbeslissingen hebben geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Macedonië wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet haar verdediging in hangende procedures voor de Raad

voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van haar keuze, vermits op haar niet de verplichting

rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen,

te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen.

Uit diepgaand onderzoek van de medische afdeling van de DVZ naar betrokkenes medische toestand alsook de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van adequate behandelingen in het land van oorsprong, is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hieruit kan redelijkerwijze worden afgeleid dat betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds deze vaststellingen de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij een verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkenes ouders hebben op 30.06.2011 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 19.09.2011. Deze beslissing is op 30.09.2011 aan betrokkenes ouders betekend. Op 22.11.2011 diende betrokkene een humanitaire regularisatieaanvraag in. Ook deze 9bis aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 16.10.2014. Deze beslissing werd op 20.10.2014 aan betrokkene betekend. Betrokkenes beroep tegen deze onontvankelijkheidsbeslissing werd op 03.11.2015 door de RVV verworpen. Een schending van artikel 8 EVRM werd niet aannemelijk gemaakt.

Het volledige gezin dient terug te keren naar het land van herkomst zodat artikel 8 EVRM eveneens gerespecteerd wordt.

Tijdens de arrestatie van de betrokkene werd gevraagd waar haar broer U. A., tevens in illegaal verblijf, op dit moment was. Betrokkenes broer A. zou zich bij een vriendin in Maasmechelen bevinden. Betrokkene nam contact op met haar broer en uit het gesprek komt naar voor dat betrokkenes broer A. zich vrijwillig zou aanbieden bij de politie. Indien betrokkenes broer A. zich niet aanbiedt en geen medewerking vertoont kan niet anders dan vastgesteld worden dat een eventuele repatriëring van betrokkene zonder haar broer door zijn eigen gedrag in de hand wordt gewerkt.

Betrokkenes broer kan steeds zich aanbieden om samen met zijn familie verwijderd te worden. Hij heeft steeds de mogelijkheid om samen terug te keren naar het land van herkomst. Dit vormt uiteraard geen schending van artikel 8 EVRM (RVV, nr. 61.377 van 12.05.2011).

Betrokkene werd door de stad Genk geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerdere bevel om het grondgebied te verlaten dat haar werd kennisgegeven op 27.04.2017(bijlage 13).

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te/haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van aan geldig reisdocument op het moment van haar arrestatie, is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde de overname te vragen Macedonië.”

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, moet worden gesteld dat deze beslissing overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) enkel vatbaar zijn voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het gericht is tegen deze beslissing.

3. Over de vordering tot schorsing gericht tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringend karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt door de verwerende partij niet betwist.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § § 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

3.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.3.2.1. De verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van de motiveringsplicht en het hoorrecht, van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het

Handvest), van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115/EG) alsook van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Uit de bespreking van het enig middel blijkt dat de verzoekende partij zich eveneens beroept op de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 7 en 74/14 van de vreemdelingenwet alsook van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij zet haar middel uiteen als volgt:

“De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110 071; RvS 21 juni 2004, nr. 132 710).

* Zoals hierboven uiteengezet, had verzoeksters vader op 21 december 2015 een aanvraag tot verblijfsmachtiging ingediend op grond van artikel 9ter van de Wet van 15/12/1980.

Op 2 juni 2016 verklaarde verweerder de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeksters vader ontvankelijk.

Op 27 april 2017 verklaarde verweerder de aanvraag van verzoeksters vader ongegrond.

Het door verzoekers gezin op 29 mei 2017 ingediende annulatieberoep en vordering tot schorsing bij de RvV is momenteel nog in behandeling.

Verzoekers gezin diende intussen een vordering tot voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de RvV om het hangende schorsingsberoep dd. 29 mei 2017 bij uiterst dringende noodzakelijkheid te willen behandelen.

* Verzoeksters en haar gezin verbleef kort na haar aankomst in België op 26 juni 2010 voor korte tijd aanvankelijk eerst in het Rode Kruis opvangcentrum van Eekloo (Pokmoere 1, 9900 Eekloo) en vervolgens op de volgende adressen :

- Oppenstraat 36A, 3454 Rummen (sociale woning) (tussen november 2010 en februari 2014)

- Stationsstraat 14A, 3381 Glabbeek. (10 maanden)

- Rode Kruis asielcentrum ‘De Bark’ in de Kapelstraat 73/2, Heusden-Zolder (tot november 2015)

- Koning Boudewijnlaan 52/41, 3600 Genk (sinds november 2015 tot op heden).

Tussen november 2010 en eind 2014 ontving het gezin van verzoekster sociale steun van het OCMW van Rummen.

Tussen juni 2016 en maart 2017 ontving het gezin van verzoekster sociale steun van het OCMW van Genk.

Zoals o.a blijkt uit het ‘attest van gezinssamenstelling’ van de Stad Genk, leefde verzoekster de voorbije jaren geenszins ondergedoken maar was haar verblijfsadres steeds gekend voor de Gemeente en voor verweerder. (Stuk 3)

* Op 27 juni 2017 in de vroege ochtend kreeg verzoekster onaangekondigd het bezoek van de Politie Genk die haar en haar gezin allen overbracht naar het Politiecommissariaat en vervolgens naar het RC 127bis met het oog op een repatriëring.

Die dag werd aan verzoekster het Bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering – Bijlage 13 Septies ter kennis gebracht.

* Verzoekster is van mening dat het onredelijk is dat verweerder haar een Bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering – (Bijlage 13 Septies) laat afleveren. (Stuk 1)

De door verweerder aangehaalde argumenten om aan verzoekster een Bevel met vasthouding met het oog op verwijdering af te leveren, houden een schending in van de motiveringsverplichting.

“Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten ;

...”

In casu werd aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering opgelegd, in toepassing van de artikelen 7 Vw. en 74/14 Vw. 3,4° (‘de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven’.

Artikel 7 Vw. vormt een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EG.

Verweerder is onzorgvuldig te werk gegaan.

Verweerder kan verzoekster onmogelijk verwijten dat zij geen vrijwillig gevolg heeft gegeven aan een eerdere verwijderingsbeslissing (Bijlage 13) aan haar betekend op 27 april 2017.

Verweerder gaat al te lichtzinnig voorbij aan het gegeven dat verzoeksters vader op 21 december 2015 een aanvraag cfr. art. 9ter Vw. heeft ingediend.

Die aanvraag werd door verweerder op 2 juni 2016 ontvankelijk verklaard.

De ongegrondheidsbeslissing dd. 3 april 2017 maakt momenteel het voorwerp uit van een lopend annulatieberoep bij de RvV.

De ontvankelijkheidsbeslissing dd. 2 juni 2016 heeft implicaties op het voorgaande Bevel (Bijlage 13 Quinquies dd. 18/03/2015) , genomen in verzoeksters (afgewezen) asielaanvraag (ingediend op 16/02/2015) en in de regularisatie aanvragen van verzoeksters ouders, aangezien de (eerdere bevelen) kaduuk zijn geworden.

Daarnaast heeft verzoeksters nog steeds een lopend annulatieberoep bij de RvV tegen de ongegrondheidsbeslissing dd. 3 april 2016 (+ tegen de daarbij afgeleverde Bevelen) (inzake de 9ter aanvraag dd. 21 december 2015) van verzoeksters vader.

De RvV heeft hierin nog geen beslissing genomen.

Verzoekster is van oordeel dat verweerder het redelijkheidsbeginsel miskent.

Gelet op de regularisatieprocedure (op basis van medische redenen) en het feit dat verzoekster tegen de ongegrondheidsbeslissing van verweerder dd. 3 april 2017 nog een annulatieberoep en een vordering tot schorsing bij de RvV lopende heeft ; enerzijds en anderzijds de ontvankelijkheidsbeslissing dd. 2 juni 2016 van verweerder anderzijds ; kan verweerder niet in redelijkheid verwachten dat verzoekster vrijwillig gevolg had moeten geven aan het eerder genomen uitwijzingsbevel (dd. 27/04/2017) en is het redelijk dat verweerder ervan kon uitgaan dat verzoekster (samen met haar ouders) verder in België zou blijven om alzo het resultaat van hun regularisatieprocedure en hun beroepsprocedure (tegen de ongegrondheidsbeslissing dd. 3 april 2017) af te wachten.

Verzoekster stelt zich trouwens de vraag hoe zij en haar ouders met enige slaagkans hun regularisatieprocedure zouden kunnen verderzetten na een gebeurlijke vernietiging door de RvV van de ongegrondheidsbeslissing dd. 3 april 2017 indien zij in de tussentijd zijn gerepatriëerd ?

Zij lopen bovendien het risico dat hun annulatieberoep zonder voorwerp zal worden verklaard.

Het opleggen van een 'Bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering' dd. 27 juni 2017 om reden dat verzoekster geen vrijwillig gevolg zou hebben gegeven aan een eerder Bevel (dd. 27 april 2017) , maakt terzake een maatregel uit die totaal buiten proportie staat.

Gelet op de feitelijke en procedurele voorgaanden in dit dossier, houdt de motivering in de bestreden beslissing dd. 27 juni 2017, waarin geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, een flagrante schending in van de motiveringsplicht.

Als verweerder opteert om in het Bevel geen minimumtermijn van 7 dagen te voorzien, dan dient verweerder ten minste een bijzondere motivering hiervoor te geven.

De motivering "Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na meerdere afgewezen verblijfsaanvragen, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan worden verwacht dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel." , kan in het licht van de feitelijke en procedurele voorgaanden in dit dossier niet volstaan.

Sinds haar aankomst in België, heeft verzoekster nooit ondergedoken geleefd en heeft zij haar opeenvolgende verblijfplaatsen steeds ter kennis gebracht van verweerder.

Wat verweerder in de huidige omstandigheden drijft om plotseling een Bevel af te leveren aan verzoekster zonder enige termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan, is totaal onbegrijpelijk.

Het is duidelijk dat verweerder niet op een zorgvuldige manier tewerk is gegaan.

Minstens is er in casu sprake dat er m.b.t. het overheidsoptreden twijfel bestaat.

* In diens aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. art. 9ter Vw. dd. 21 december 2015, haalde verzoeksters vader enkele medische redenen aan die hem beletten om terug te keren naar zijn herkomstland.

Verder voegde verzoeksters vader ook n.a.v. zijn annulatieberoep tegen de ongegrondheidsbeslissing dd. 3 april 2017 een recent medisch verslag bij van zijn behandelende arts die inhoudelijk wees op de ernst van zijn medische aandoeningen en die inhoudelijk het advies van de arts-attaché dd. 29 maart 2017 (basis voor de ongegrondheidsbeslissing dd. 3 april 2017) weerlegde. (Stuk 4)

"Bij deze geef ik graag mijn visie, betreffende onze patiënt, U.E. (...).

In mijn ogen is het noodzakelijk dat E. (...), goede zorgen krijgt toegediend en nauwkeurig wordt opgevolgd wat zijn gezondheid betreft. Het stoppen van de behandeling is nefast voor zijn gezondheid!

Er stellen zich namelijk 2 grote problemen.

Zo is er zijn zeer slechte nierfunctie waarvoor hij de nodige medicatie neemt en er is eveneens de enorme ruglast, die hem erg beperken in zijn functioneren.

Wat betreft zijn nierproblemen, is het dagelijks goed nemen van zijn medicatie, het 6-wekelijks-3maandelijks opvolgen door HA en specialist noodzakelijk.

Persoonlijk denk ik dat er in zijn thuisland (Macedonië) niet voldoende hulp/kwaliteit voor handen is om dit medisch probleem adequaat op te volgen. In België is de kwaliteit beter, de ziekenhuizen worden strenger gecontroleerd, er is meer ziekenhuishygiëne.

Tevens zijn bepaalde medicamenten in Macedonië niet verkrijgbaar en degene die verkrijgbaar zijn, daar moeten we ons altijd de vraag stellen of het originele medicatie is daar er in het oostblok meer sprake is van fraude met medicatie.

Tevens lijkt mij dat de verhouding tussen inkomsten en kosten voor behandelingen in Macedonië, buiten proportie is.

Ik twijfel er sterk aan dat onze patiënt daar überhaupt een behandeling zal krijgen/kunnen betalen!

Wat betreft het rugprobleem, is hij voorlopig nog niet uitbehandeld en zijn we de medicatie nog op punt aan het stellen. De interactie met zijn nierprobleem, speelt hier in zijn nadeel.

Eveneens denk ik hieromtrent, dat hij in België, door ons, de beste opvolging kan krijgen.

Langdurig reizen lijkt me eveneens af te raden, daar deze man zich geen houding gaat kunnen vinden, betreffende de pijn.”

....

Een gelijkaardig medisch verslag bevindt zich in het administratief dossier en was wel degelijk ter kennis van verweerder.

* De bestreden beslissing houdt een schending in van art. 74/13 van de Vreemdelingenwet.

In de motivering van de bestreden beslissingen wordt met geen woord gerept over de medische zorgbehoevendheid van verzoeksters vader , noch over het feit dat hij op heden een medische behandeling ondergaat die levensnoodzakelijk is ; noch over het gegeven dat de aanwezigheid van de gezinsleden waaronder verzoekster zeer belangrijk is als ondersteuning ; wat een schending van de motiveringsverplichting inhoudt.

Verweerder is niet op een zorgvuldige manier tewerk gegaan.

Het loutere gegeven dat verweerder bij de motivering van het Bevel om het grondgebied te verlaten dd. 27 juni 2017 een verwijzing maakt naar het feit dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten ; aan het feit dat haar asielaanvraag werd geweigerd en aan het feit dat zij zich kan laten vertegenwoordigen door haar advocaat in het kader van haar lopend annulatieberoep bij de RvV ; zonder met één woord te spreken over de actuele medische zorgbehoevendheid van verzoeksters vader, kan onmogelijk als een afdoende motivering worden aanzien voor het door verweerder uitgevaardigde Bevel dd. 27 juni 2017.

Voorafgaand aan haar vrijheidsberoving door de Politie van Genk dd. 27 juni 2017 werd verzoekster niet gehoord.

Indien verzoekster de kans had gekregen om te worden gehoord door de Politie van Genk, dan had zij alle nuttige , actuele informatie en details kunnen aanvoeren aangaande de medische zorgbehoevendheid van haar vader.

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest is in casu van toepassing.

Indien verzoekster de gelegenheid had gekregen om meer toelichting te verschaffen betreffende o.a. de ernstige medische aandoeningen waaraan haar vader lijdt, dan had verweerder hiermee krachtens artikel 74/13 Vw. rekening kunnen en moeten houden.

In artikel 74/13 Vw. is uitdrukkelijk voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van het derde land - iets wat in casu ten onrechte niet is gebeurd.

Voormelde bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG en maakt een individueel onderzoek noodzakelijk.

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 Vw., als omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG, een nuttig effect kent, dienden verzoekers in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk hun standpunt kenbaar te maken.

De kans om te spreken over de ernst van diens medische aandoening , waarvoor verzoeksters vader op heden medische zorgen toegediend krijgt, heeft verzoekster niet gekregen.

In het medisch dossier van verzoeksters vader waarover verweerder beschikte bleek overduidelijk dat hij wel degelijk lijdt aan een medische aandoening die van die aard is dat een terugkeer naar zijn herkomstland wel degelijk een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit.

Aan de hand van de diverse medische verslagen die zich in het administratief dossier van verzoeksters vader bevinden blijkt ook dat een medische behandeling van hem momenteel lopende is en dat er tevens nog noodzakelijke medische behandelingen voorzien zijn.

Op basis van de in het dossier aanwezige medisch verslagen blijkt dat verzoeksters vader kampt met nier- en rugproblemen.

Door nergens in de motivering van de bestreden beslissing de medische zorgbehoevendheid van verzoeksters vader aan te halen, schendt verweerder overduidelijk de bepalingen van art. 74/13 van de Vw.

Bovendien, het niet horen van verzoekster leidt er in casu daadwerkelijk toe dat verzoekster de mogelijkheid wordt ontnomen om zich zodanig te verweren dat deze besluitvorming inzake het afleveren van een Bevel om het grondgebied te verlaten een andere afloop had kunnen hebben.

* Aangaande de opmerking van verweerder in de bestreden beslissing als zou verzoekster “door de stad Genk geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek,...” wenst verzoekster op te merken dat zij niet werd geïnformeerd

aangaande de modaliteiten van een vrijwillige terugkeer.

Indien verzoekster zou zijn uitgenodigd geweest door de Stad Genk, dan had zij ten minste de kans gekregen hebben om haar actuele verblijfssituatie toe te lichten a.d.h.v. diverse attesten, waaronder :

- medische verslagen die aantonen dat haar vader ziek is en dat hij actueel nog steeds een noodzakelijke medische behandeling ondergaat ;
- de schoolbewijzen van verzoeksters en haar broer A. (...)(zie verder).
- bewijzen van integratie (sinds 2010 tot op heden).

Indien verweerder zou pretenderen dat het hoorrecht in casu wél zou zijn gerespecteerd –QUOD CERTE NON- dan is dit in strijd met de werkelijkheid.

Verzoekster stelt zich de vraag welk nut het “hoorrecht” heeft indien de gemachtigde van verweerder aan verzoekster niet eens de kans geeft om welke toelichting dan ook te mogen geven over haar privé-leven de voorbije zeven jaren in België.

* Aangaande haar schoolcarrière wilt verzoekster toelichten dat zijzelf en haar broer A. (...), °03/06/1993 vanaf het schooljaar 2010-2011 in België schoolgelopen en hier hun schooldiploma's hebben behaald.

Haar broer A. (...) volgde o.a. een opleiding carrosserie ; verzoeksters een opleiding boekhouding en haarzorg. (Stukken 6-24)

* Daarnaast is verzoekster een etnische Balkan-Egyptenaar en behoort zij in Macedonië tot een kleine etnische minderheidsgroep binnen de Roma gemeenschap.

De motivering in de bestreden beslissing die voorhoudt dat “Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.” , schendt de motiveringsplicht omdat deze geen rekening houdt met de actuele algemene politieke instabiliteit en sociaal- economische onzekere toestand in Macedonië.

De voorbije maanden waren er verhoogde spanningen tussen de verschillende etnische bevolkingsgroepen in Macedonië. (Stuk 42)

Een land zoals Macedonië waar onvoldoende politieke stabiliteit bestaat, geeft geen prioriteit aan minimumlonen ; sociale uitkeringen of medische bijstand.

In de actuele onzekere tijden, zijn het de zwakkeren onder de bevolking (en met name de Balkan-Egyptenaren waartoe verzoekster behoort), die als eerste het risico lopen op een onmenselijke en vernederende behandeling.

Zoals blijkt uit het Macedonisch kadastraal register hebben verzoeksters ouders slechts één eigendom in Macedonië, gelegen in de Ohridska Brigade 5, 6000 Ohrid. (Stukken 32-33)

Deze woning van verzoeksters vader in Macedonië is volledig onderkomen en onbewoonbaar.

Verzoekster voegt enkele foto's bij van de vervallen woning van haar vader in Macedonië. (Stukken 36-41)

De Vereniging van Egyptenaren bevestigt schriftelijk dat de woning van verzoeksters vader onleefbaar is. (Stukken 34-35)

Bij een terugkeer naar Macedonië, belandt verzoekster op straat, en dit terwijl haar vader medisch zorgbehoevend is.

Zoals gezegd, werd verzoekster over al deze feiten inhoudelijk helemaal niet gehoord door verweerder.

* Verzoekster verwijst naar het arrest van 11 december 2014 (Hof van Justitie, C- 249/13 van 11 december 2014) waarin het Hof van Justitie heeft benadrukt dat een onwettig verblijvende derdelander het recht heeft om gehoord te worden vooraleer een EU-lidstaat een terugkeerbesluit aflevert.

Het Hof verduidelijkt ook de draagwijdte van dit hoorrecht.

Het Hof deed uitspraak na een prejudiciële vraag van een Franse rechtbank.

Het Hof heeft aangaande het hoorrecht het volgende weerhouden :

□ Vooraleer de overheid een terugkeerbesluit aflevert aan een derdelander, moet de betrokkene, volgens het Hof , tijdens een gehoor zijn standpunt kunnen weergeven over:

o de wettigheid van zijn verblijf,

o de eventuele toepassing van de uitzonderingen op het uitvaardigen van een terugkeerbesluit,

o en de modaliteiten van zijn terugkeer (vrijwillige of gedwongen terugkeer en de periode voor vrijwillige terugkeer).

□ De overheid moet betrokkene niet op voorhand op de hoogte brengen van zijn voornemen en van zijn informatie, tenzij als betrokkene daarop alleen kan antwoorden door zelf naspeuringen te doen of eigen bewijzen te verzamelen. In ieder geval moet de betrokkene de kans krijgen om gehoord te worden over bovenstaande elementen.

□ De betrokkene heeft het recht zich (op eigen kosten) te laten bijstaan door een advocaat tijdens het gehoor dat voorafgaat aan de uitvaardiging van een terugkeerbesluit, maar dat mag de terugkeer niet ondermijnen.

□ Er is geen minimumduur voor het gehoor, maar de betrokkene moet voldoende gehoord kunnen worden over de wettigheid van zijn verblijf en zijn persoonlijke situatie.

Hoorrecht in het algemeen

Het Hof van Justitie stelt dat het recht om in elke procedure gehoord te worden, volgt uit:

□ haar eigen vaste rechtspraak: de eerbiediging van de rechten van de verdediging is een fundamenteel principe van het EU-recht, waarvan het recht om in elke procedure te worden gehoord integraal deel uitmaakt (Kamino International Logistics C-129/13, Mukarubega C-166/13).

□ artikelen 47 en 48 van het Handvest van de grondrechten van de EU: de EU-lidstaten moeten de rechten van verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van een gerechtelijke procedure respecteren.

□ artikel 41 Handvest: de instellingen, organen en instanties van de EU moeten het recht op behoorlijk bestuur waarborgen, waaronder het recht te worden gehoord voordat een individuele maatregel wordt genomen die nadelig is voor de betrokkene.

Volgens het Hof heeft het hoorrecht tot doel:

□ de betrokkene in staat te stellen zijn standpunt en opmerkingen kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit genomen wordt dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (M. C-277/11, Mukarubega C-166/13), eventuele vergissingen te corrigeren of persoonlijke omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit genomen wordt, niet genomen wordt of dat in een bepaalde zin besloten wordt.

□ de overheid in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen (Sopropé C-349/07, Mukarubega C-166/13) en kennis te nemen van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig te onderzoeken en het besluit omstandig te motiveren (Technische Universität C-269/90, Sopropé C-349/07).

Het Hof stelt dat het hoorrecht gerespecteerd moet worden, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving er niet uitdrukkelijk in (Sopropé C-349/07, M. C-277/11, G. en R. C-383/13).

De EU-lidstaten moeten de rechten van verdediging respecteren wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het EU-recht vallen (G. en R. C-383/13).

Waarborgen rechten van verdediging in Terugkeerrichtlijn

De EU-lidstaten moeten een terugkeerbesluit uitvaardigen zodra is vastgesteld dat het verblijf onwettig is, tenzij een uitzondering van toepassing is (artikel 6 Terugkeerrichtlijn).

Ze moeten bij het uitvaardigen van een terugkeerbesluit rekening houden met het belang van het kind, het familie- en gezinsleven en de gezondheidstoestand van de betrokken derdelander en het non-refoulementbeginsel eerbiedigen (artikel 5 Terugkeerrichtlijn).

Draagwijdte van het hoorrecht bij terugkeerbesluit

De Terugkeerrichtlijn specificeert niets over het hoorrecht bij een terugkeerbesluit.

Het Hof van Justitie benadrukt dat het hoorrecht ook geldt bij een terugkeerbesluit.

Het Hof verduidelijkt wat dit recht om gehoord te worden inhoudt bij een terugkeerbesluit:

De wijze waarop een onwettig verblijvende derdelander zijn recht om te worden gehoord moet kunnen uitoefenen voordat een terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd, moet worden beoordeeld in het licht van het doel van de Terugkeerrichtlijn, namelijk de doeltreffende terugkeer van onwettig verblijvende derdelanders naar hun herkomstland (Achughbabian C-329/11).

Het recht om gehoord te worden voordat een terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd moet de overheid in staat stellen alle gegevens te verzamelen om met volledige kennis van zaken tot een beslissing te komen en deze beslissing afdoende te motiveren.

* Art. 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden bepaalt :

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de

openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Aan de hand van de dossiergegevens in het administratief dossier staat het vast dat verzoekster samen met haar ouders en broer A. (...) sinds juni 2010 in België woonachtig zijn. (Stukken 3-31)

Tot op de dag van haar vrijheidsberoving door de Politie Genk, had verzoekster steeds een vast verblijfsadres.

Zij leefde niet ondergedoken en was gekend bij de gemeentediensten.

Verzoeksters vader ondergaat een medische behandeling waarvoor de aanwezigheid en ondersteuning van diens gezinsleden cruciaal is.

Het is vanzelfsprekend dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing, en met name wanneer verweerder een Bevel wenst te laten afleveren aan verzoekster, dat verweerder om evidente redenen het privé leven van verzoekster en de medische zorgbehoefendheid van haar vader in België dient te respecteren.

Verzoekster heeft recht op eerbiediging van haar gezinsleven conform art. 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Uit de stukken in het dossier blijkt tevens dat verzoekster haar belangrijkste kinderjaren heeft doorgebracht in België.

Bij een eventuele gedwongen terugkeer naar Macedonië is het voor verzoekster ondenkbaar om daar op een normale en menswaardige wijze haar leven verder te kunnen zetten, na een jarenlange afwezigheid uit dat land.

Dit is een ondraaglijke en onmenselijke gedachte voor verzoekster, die sinds juni 2010 haar leven in België heeft uitgebouwd.

Zij is opgegroeid in de Belgische cultuur en met de Belgische normen en waarden.

Zij en haar broer hebben sinds 2010 in België schoolgelopen en behaalden hier hun schoolcertificaten. (Stukken 6-24)

Verzoekster heeft de voorbije jaren verregaande inspanningen geleverd om te integreren in de Belgische samenleving.

Indien verweerder een bevel wenst af te leveren aan verzoekster, dient om evidente redenen het privé leven van verzoekster en de lange duur van verblijf in België te worden gerespecteerd.

Verweerder had uiteraard (cfr. artikel 8 van het EVRM) een billijke afweging dienen te doen en rekening dienen te houden met de elementen die in het administratief dossier aanwezig waren.

Verweerder had moeten weten dat door het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten het privé- en gezinsleven van verzoekster daadwerkelijk zal worden ondermijnd bij verwijdering naar Macedonië.

Minstens had verweerder moeten weten dat verzoekster zou worden geconfronteerd met onoverkomelijke hinderpalen (die hierboven werden aangehaald) en die verhinderen dat het gezins- en privéleven in Macedonië normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet.

Verzoeksters broer A. (...) heeft een vaste relatie met mejuffr. S.C. (...). (Stukken 29-31)

Zij hebben trouwplannen.

Art. 8 van het Verdrag voorziet in zijn tweede lid dat inmenging m.b.t. de uitoefening van dit recht slechts toegestaan is wanneer dit in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid en de openbare veiligheid.

Verzoekster vormt in geen enkel opzicht een gevaar voor de Belgische openbare orde of voor de openbare veiligheid.

Art. 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens is geschonden door het bestreden Bevel.

Door de Raad van State wordt art. 62 van de Vreemdelingenwet in samenhang met art. 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens in die zin geïnterpreteerd dat de redengeving van een uitzettings- of uitwijzingsbeslissing een afweging moet bevatten tussen de motieven van de verwijderingsmaatregel en de inbreuk op het recht op gezinsleven van betrokkenen :

"Op grond van art. 62 van de Vreemdelingenwet en art. 8 EVRM moet uit de motieven zelf van een uitzettings- of uitwijzingsbeslissing blijken dat de overheid heeft afgewogen of er evenredigheid bestaat tussen de motieven van de verwijderingsmaatregel en de door die maatregel veroorzaakte ontwrichting van het gezin van de betrokken vreemdeling.

Uit de motivering van de bestreden bevelen blijkt niet dat dergelijke afweging is gebeurd, maar wordt enkel verwezen naar het feit dat "Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder geldige inreisstempel" en het feit dat verzoekster geen gevolg zou gegeven hebben aan een eerder bevel...

Art. 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en van de fundamentele vrijheden wordt om deze reden geschonden door de bestreden beslissing.

Dat er in casu wel degelijk sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven in de zin van het EVRM, hoeft niet in vraag te worden gesteld.

Verweerder had (cfr. artikel 8, eerste lid van het EVRM) een billijke afweging dienen te doen en rekening dienen te houden met de elementen die in het administratief dossier aanwezig waren.

Het is dan ook bewezen dat er in de bestreden beslissing een disproportionaliteit bestaat tussen de belangen van verzoekster en deze van de Belgische Staat wat maakt dat verweerder een positieve verplichting had om verzoeksters recht op privé leven in België te handhaven.

Een schending van artikel 8 van het EVRM staat vast.

* Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 voorzien dat de bestuurshandelingen, onder haar toepassingsgebied vallend, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

De motivering moet correct zijn en afdoende, en de omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing.

De motivering is niet afdoende als het gaat om :

Vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (Van Heule D., De motiveringsplicht en vreemdelingenwet, TVVR 1993,67 ev.).

Om al de hierboven aangehaalde redenen dient derhalve de beslissing van verweerder dd. 27 juni 2017 (Bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering – Bijlage 13 Septies), te worden geschorst en vernietigd.”

3.3.2.2. De verzoekende partij wijst onder meer op artikel 8 van het EVRM en stelt dat aan de hand van de dossiergegevens vaststaat dat zij samen met haar ouders en haar broer sinds juni 2010 in België woonachtig is, dat haar vader een medische behandeling ondergaat waarvoor de aanwezigheid en ondersteuning van zijn gezinsleden cruciaal is, dat het vanzelfsprekend is dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing, en met name wanneer verwerende partij een bevel wenst te laten afleveren aan de verzoekende partij, zij om evidente redenen het privé leven van de verzoekende partij en de medische zorgbehoevendheid van haar vader in België dient te respecteren, dat de verwerende partij een billijke afweging had moeten doen rekening houdend met de elementen die in het administratief dossier aanwezig waren, dat uit artikel 62 van de vreemdelingenwet in samenhang met artikel 8 van het EVRM volgt dat de redengeving van de verwijderingsmaatregel een afweging moet bevatten, dat in de bestreden beslissing een disproportionaliteit bestaat tussen de belangen van de verzoekende partij en de belangen van de Belgische staat.

3.3.2.3. De Raad stelt vast dat de verwerende partij in het kader van het gezinsleven van de tweede verzoekende partij in de bestreden beslissing wel degelijk een afweging maakt in het licht van artikel 8 van het EVRM dat het gezinsleven beschermt, doch dat wordt geoordeeld *“Het volledige gezin dient terug te keren naar het land van herkomst zodat artikel 8 EVRM eveneens gerespecteerd wordt”*.

Gelet op het feit dat uit het arrest nr. 189 423 van 5 juli 2017 van de Raad blijkt dat het middel ernstig wordt bevonden in zoverre het gericht is tegen de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 27 juni 2017 ten aanzien van de vader van de verzoekende partij, waarbij *prima facie* een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 3 van het EVRM wordt vastgesteld, en voormelde beslissing wordt geschorst, blijkt op het eerste zicht niet dat het motief betreffende de gemaakte afwegingen in de bestreden beslissing in het licht van artikel 8 van het EVRM dat het gezinsleven beschermt, overeenind blijft, daar heden niet blijkt, gelet op het ernstig middel in het licht van artikel 3 van het EVRM tegen de verwijderingsbeslissing ten aanzien van de vader van de verzoekende partij, dat het volledige gezin dient terug te keren naar het land van herkomst.

Ten overvloede wijst de Raad er op dat ook in de bestreden beslissing gewezen wordt op de medische regularisatieaanvraag van de vader van de verzoekende partij en gesteld wordt dat het administratief dossier geen stukken bevat die erop zouden kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het onderzoek door de medische afdeling van DVZ de gezondheidstoestand van de vader van de verzoekende partij in die mate zou gewijzigd zijn dat hij bij een verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Ook dit motief blijft, gelet op wat gesteld werd ten aanzien van de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 27 juni 2017 ten aanzien van de vader van de verzoekende partij in arrest nr. 189 423 van 5 juli 2017 van de Raad, niet staande.

De opmerkingen van de verwerende partij in de verweernota doen aan voormelde vaststellingen geen afbreuk.

Het middel is in de aangegeven mate dan ook ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (*cf.* RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM (artikelen 2, 3, 4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

De verzoekende partij stelt dat de medische opvolging voor haar vader, bij een onmiddellijke tenuitvoerlegging van de beslissingen houdende de bevelen om het grondgebied te verlaten, waardoor zij verplicht worden naar Macedonië terug te keren, op abrupte wijze zou worden onderbroken, hetgeen nefast is voor zijn gezondheid en welzijn, zoals bevestigd door haar behandelende arts, dat haar aanwezigheid absoluut noodzakelijk is om hem te ondersteunen.

Gelet op de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden eigen aan de zaak moet redelijkerwijze worden aangenomen dat de verzoekende partij door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan.

Aan de voorwaarden van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

Aangezien is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden dient de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing te worden bevolen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 juni 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juli tweeduizend zeventien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. HEIRBRANT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. HEIRBRANT

N. VERMANDER